CĂPITANUL CÂNTAT DE POEŢI

MORMÂNTUL CĂPITANULUI

*De-aci'nainte, Vremea se măsoară
cu trudnicele tale oseminte,
Şi Veacul care curge peste ţară
începe din cenuşa ta fierbinte.*

*Mergi printre noi cu sfânta-ţi moarte vie,
ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai Înviere,
prin tine luminăm de Veşnicie.*

*Prin tine bem, setoşi, din Mântuire
Prin tine doar, ne-am curăţit de zgură...
Izvor ne eşti şi cină şi zidire
Şi patrafir şi cuminecătură...*

*Eşti azima pe care'n plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Eşti drumul nostru către zări de miere,
eşti perna pentru tâmpla fumegândă.*

*Eşti ruga Ţării pentru biruinţă,
mistria noastră'n aur ferecată,
dalta de foc înfiptă în credinţa...
Mormântul tău e viaţa noastră toată.*

*Venim lângă ţărâna ta iubită,
şi umbra ta, prin smirnă şi balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfinţită
şi ne preschimbă'n torţe şi în spade.*

*Cu duhul tău - mireasmă de grădină -
ne miruim sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
şi ne spălăm obrajii de prigoane.*

*Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
şi-l punem pe vechi răni de închisoare;
şi rănile din noi tresar şi cântă,
se fac medalii şi zâmbesc în soare...*

*Dar de-or veni, cândva, cu paşi uşarnici,
la groapa ta, mişeii şi vicleniі,
şi se vor bate'n piept cu pumni făţarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,*

*Mormântul tău, gemând, să se ridice
şi duhul tău, ţâşnind din Veşnicie,
într'un năprasnic fulger să despice
pângăritoarea lor nemernicie!*

Radu GYR

LEGENDĂ

29/30 Noembrie 1938

*Şi-o să ne zidim, măi frate bun, zidim,
Departe, undeva'ntr'un ţintirim,
De nimenea ştiut şi fără cruci.'
Şi-om fi prin codrii stelelor haiduci
Cu mantii de azur şi roibi în zale,
Noi cruciaţii tineri ai Măriei Sale...*

*Va creşte noaptea, zilele-or să scadă,
Ca pentru-o nouă trecere'n baladă.
Albastre ploi ne vor bruma'n uitare,
Pe ţărmul lumii noastre viitoare...*

*Cânta zidarul meşter şi scria,
Pe cerul nou cu viaţa ta şi-a mea,
Cu sânge, cu noroi, cu vis şi oase,
Şi toate se făceau iconostase.
Şi nu s'au pus nici cruci nici ţintirime,
Să nu mai plângă'n urma noastră nime.
Şi noi ne-am dus, măi frate bun, ne-am dus,
În basmul care încă nu s'a spus...*

*Pe lume se făcuse ora şase...
Şi'ngenunchează cei rămaşi în case
Pe drumuri, în biserici, pe ogoare;
Căzuse spaimă şi'ntuneric mare...
Doar rănile'ndoite de povară,
Se înălţară'n ceruri şi'nviară,
Strigoii din prigoane, fără vatră,
Cu sângele strigat din piatră'n piatră,
Pe ziduri aburcaţi şi pe cupole
Cădelniţau pe zări aureole...*

*Iar meşterul de-asupra pe cetate,
Scria cu sânge stele lămurate.
Scria psaltiri şi îngeri şi icoane.
El unul singur pentru milioane...
Luminii ochilor i-au zis vopsele,
Iar părul blond - il prinseră'n penele...*

*Dar când răsare soarele şi-apune
Prin veacuri se zvoneşte a minune
C'ar creşte'n inimi o cetate.
Cetatea trupurilor sfărâmate...*

Vasile POSTEUCĂ

FĂT FRUMOS

*Unde-a plecat, călare, Făt-Frumos,
de nu se mai zăreşte nicăierea,
oricât şi-ar pune soarele puterea,
oricât s'ar scobori luna de jos?*

*Munţii pustii, cu piscurile cată
mâhniţi, din cer, în valea de granit,
ca să-l mai vadă, cel puţin odată,
viu dacă-i viu, sau mort de-o fi murit.*

*Cântecul lui, de care ţara toată
era învăluită ca'ntr'un vis,
de sta şi ochiul şoimilor deschis
în ascultare, s'a oprit deodată.*

*S'a rupt din codri, s'a pierdut din şes
şi, goală ca de suflet, tristă, ţara
nu mai găseşte, parecă'nţeles
de ce e ziuă şi se lasă seara.*

*Fluierul lui cânta şi'n cingătoare,
şi zeci de sate albe, fermecate,
cu sute de feciori şi de fecioare,
il ascultau doinind pe la'nnoptate.*

*Se deşteptau cu doina lui, în zori,
se'ndrăgosteau la cântecele sale
şi se simţeau logodnicii uşori
şi mai frumoşi, călcând în iarba moale.*

*Împrietenit cu cerbii şi mistreţii
şi nins de fluturi jucători în cete,
jivinele-l priveau ca nişte fete,
şi cu sfiala dulce-a tinereţii.*

*Unde-a plecat că n'are nimeni ştire
Fătul-Frumos, cu plete negre grele,
cu ochi albaştri, plini ca de mărgele
şi cu sprânceana'n jurul lor subţire?*

*A scoborît din minţi, pe stânci, călare,
şi patru nopţi a scăpărat pământul,
de sub copitele nerăbdătoare
ce s'au luptat cu cremenea şi vântul.*

*Şi luându-şi fluier, însă şi săcure
şi arme grele, 'n mâna lui uşoare,
trecu, ca o săgeată prin pădure,
şi ca un fulger purtător de soare.*

*El străbătu întreaga ţară
iar Dunărea nevrând să-i facă loc
a despicat-o drept pe la mijloc
cu pieptul între valuri, cu coiful alb afară.*

*Şi s'ar fi zis că negrul armăsar,
cu nările suflând la faţa apei
pe Dumnezeu îl duce, sau măcar,
pe un trimis al lui Traian şi-al Papii.*

*Neamul ursuz din ţărmul de sub lună,
Neam trist, urât, şi hâd şi sângeros,
ameninţase doinele lui Făt-Frumos,
mândria lui şi voia lui cea bună.*

*Iar Făt-Frumos, oprindu-se din cânt,
simţi, din sânge, flăcări ca se-adună,
şi'n glas, în vorbe, 'n pâine şi pământ,
dogoarea cerului străbună.*

*Şi o lumină nouă'n viaţa lui
şi o chemare din Ţării şi noapte -
şi'n toate glasul nu ştia al cui,
şi un îndemn de semne şi de şoapte.*

*Nemaiştiute, nemaiîncercate,
ce se iscau şi se topeau în salbe,
că lua văzduhul chipuri aripate
şi se'groşau într'însul fiinţe albe.*

*Se ridicau talaze mari de mare,
frunza suna ca zalele, şi-o zare
era ca o tipsie izbită de săgeţi.
Murmur de fier şi şuier de urale,
într'o urzire crâncenă de vieţi,
de lănci împiedicate în zăbale.*

*Acum s'a dus duşmanul să-l răpuie,
ori să-l înnece'n sânge şi'n vâltoare,
ori bezna lui zidită să descuie -
în stare şi de milă, dar şi de necruţare -*

*Cum va voi, căci vrednicul urmaş
al lui Ştefan şi Ţepeş împreună
ridică şi altare din stei pentru vrăjmaş
dar şi ţăpoaie'nalte, cu proţăpire bună.*

*Tu, Ţară, -aşteaptă cântecele iar
să se strecoare'n ramuri liniştit,
din răsăritul mare'n asfinţit
dela hotar, până'n hotar.*

Tudor ARGHEZI

RUGA

*Doamne,
Din ţara fără cântec şi prinsă'n zări cernite,
Trimit un glas de rugă sub patrafir de jale.
Să-i împleţşti destin aparte din zile măestrite,
Că gândurile noastre sunt toate ale Tale.*

*Feciorii noştri, Doamne, crescuţi în închisoare
Te-au proslăvit, cucernic, în zid de mânăstire.
Înseamnă-le viaţa cu Buna Ta Vestire
Şi hărăzeşte-le, cu anii, o zi de sărbătoare.*

*Peste arsura rănii - alin - o izbăvire,
Un dar desprins din ţara azurului întins
În zări să lumineze tot focul lor nestins
Să ctitorească'n vreme popas de împlinire.
Trimite ceasul mare, în zodie de an,
Să se'mplinească dorul din piepturi zbuciumate.
Coboară gând de slavă în taină de lăcate -
Feciorii toţi aşteaptă un glas de Căpitan.*

*Iar va doini, din fluier, pe brazda lui, plugarul
Cu ochii duşi spre Tine, în dimineţi cu rouă.
Şi imnurile noastre vor înfrăţi hotarul,
Cu doinele aprinse cântate'n Ţara Nouă.*

Valeriu CÂRDU

NOEMVRIE

*Foaie udă, mătrăgună -
picurii prin fagi răsună.*

*Văgăuni şi scorburi cască,
umbre doar mai vin să pască.*

*Fauni vechi şi roşcovani
scâncet dau sub bolovani*

*şi pe căile amiezii
se pătrund de neguri iezii.*

*Se aştern prin adăposturi
zile moarte, stinse rosturi.*

*Rod al inimii, de apă,
creşte lacrima'n pleoapă.*

*Am pierdut, vai, ce-am pierdut?
Vatră caldă, drum bătut.*

*Am pierdut soare şi lună.
Golul cine mi-l răzbună?*

Lucian BLAGA

ŢARA

*Din mulţimile oarbe unu s'alege...
gândul lui: rege...
vorba lui: lege...
vrerea-i: platoşe de neînfrânt...
pasul lui: cutremur de pământ...*

*veacul sub trăsnete, în zbatere grea,
îi zice cum vrea,
il botează cum vrea...*

*la masa de lucru adună:
azurul văzduhului lângă furtună
şi lângă-o inimă mai bună ca o pâine:
cruzimi de tigru, auzuri de câine...*

*noua lui limbă
faţa ţării o schimbă:
grâul creşte mai plin din glia săracă,
fetele se fac mai frumoase să-i placă,
flăcăii, pentru el,
se'mbracă'n muşchi mai tari de oţel...
pentru o rază din privirea-i ruptă,
oricine-i gata, pentru el, să cadă'n luptă...
bătrânii sătui de viaţă ar vrea să mai trăiască
să stee drepţi la vorba lui împărătească...*

*puşca, tunul, tancul, cu botul în tină
i se'nchină...
pacea-i mai pace, războiul mai crunt...
pentru el sunt toate aşa cum sunt...
ochii lui cu mii de uitături deodată
străfulgeră şi scoală în picioare ţara toată...*

Aron COTRUŞ

RECUNOŞTINŢĂ FAŢĂ DE O GENERAŢIE UNICĂ

Radu DUNĂREANU

Pe când eram student, dar mai ales după aceea, în anii mei de închisoare şi lagăre, stând împreună cu mulţi oameni deosebit de înzestraţi din punct de vedere moral şi intelectual, am învăţat să abordez fenomenul istoric trecut, sau cel la care asistăm, cu simţul înţelegerii acelui fenomen şi nu mecanic, cum eram instruiţi la şcoală, cu repetiţia unor date şi fapte scoase cine ştie de unde, uneori grosolan falsificate.

Unul din aceste aspecte istorice care mi-au dat de gândit a fost obsesia autorilor istorici sau literari de a ne îmbuiba cu ideea că cea mai mare primejdie pentru România a fost şi a rămas mişcarea naţionalistă a generaţiei dela 1922, hulită sub numele mai cunoscut de Mişcarea Legionară.

Fără documentaţia istorică necesară, ni se aruncau în faţă câteva fapte, considerate de istoricii comunişti sau deghizaţi în democraţi, ca fiind tipic fasciste sau inspirate din fascism. Aceste fapte erau:

- asasinarea lui Iorga şi a lui Armand Călinescu;
- rebeliunea legionară din Ianuarie 1940 cu gogoriţa unor pogromuri împotriva Evreilor;
- executarea la Jilava a celor implicaţi în ordonarea sau executarea asasinatului din pădurea Tâncăbeşti.

Încetul cu încetul, citind cu riscul libertăţii mele cărţi şi documente considerate *interzise* de către ocupantul comunist am început - şi nu numai eu - să discern în mod obiectiv faptele. În primul rând, din puţina literatură ideologică rămasă dela conducătorii şi scriitorii Mişcării, nici un istoric de bună credinţă nu poate găsi nici o iotă de ideologie legată de fascismul italian sau social naţionalismul german. Din contră, ideile filosofice ale Mişcării au fost - şi s'a dovedit din belşug - exclusiv religioase şi legate de interesele naţionale ale patriei, fără pretenţii teritoriale sau şovine, cum a fost cazul unei anumite ţări vecine.

Pentru a influenţa opinia publică autohtonă şi internaţională ignorantă, s'a aplicat o logică perversă cum că, dacă asasinarea lui Iorga a fost făcută (încă probabil, dovezi exclusiv peremptorii încă nu s'au produs) de către 2 sau 3 membri ai Mişcării, toată gruparea a fost blamată pentru acest act reprobabil, ca şi cum a fost un ordin de sus. Se excamotează adevărul cum că la ora aceea Mişcarea încetase de a mai fi ca entitate organizatorică şi conducătorii ei fuseseră - absolut ilegal dar cu aprobarea mai mult sau mai puţin tacită a partidelor zise istorice - executaţi fără judecată.

În cazul lui Armand Călinescu - slujbaşul docil al unui rege clinic dement - vinovat de ordinul de a ucide sute de tineri nevinovaţi ca pe vremea Asirienilor, fapta a fost rezultatul unei revolte din nou individuale şi nu ordonată de conducerea Mişcării.

Este foarte trist să vezi cum se bate monedă falsă în cazul execuţiilor dela Jilava fără a se arăta faptul istoric al complotului regal şi al partidelor istorice în a asasina nişte oameni nejudecaţi şi, conform principiilor de drept, presupus a fi nevinovaţi. În schimb nu se menţionează că la Jilava, în aceeaşi zi erau acolo şi nişte comunişti condamnaţi pentru a fi în slujba unei puteri străine, de care nimeni nu s'a atins, ba chiar au fost protejaţi.

Cât despre *rebeliune*, documentele arată că a fost o provocare abilă din partea lui Antonescu, conducător intransigent care nu voia să împartă puterea cu nimeni, mai ales în prag de război. Dumnezeu să-l ierte pentru vina de a fi sacrificat atâţia tineri entuziaşti, vină pentru care a plătit cu viaţa, încrezându-se în nişte promisiuni ale unui rege imatur, înfricoşat de politicieni fără scrupule şi penibil.

Cât despre *documentele* ce vorbeau despre pogromurile contra Evreilor, cartea lui Pacepa *The Red Horizons* ne dă dovezi irefutabile de felul cum aceste documente erau falsificate de către ocupantul comunist pentru a compromite Mişcarea.

Ceea ce nu s'a arătat până în prezent de către istoricii noştri, încă şovăielnici şi încă cu reziduuri intelectuale dela dialectica zisă marxistă, este faptul simplu şi evident că Mişcarea, fără a fi un partid ahtiat după putere şi glorie, a fost SINGURA grupare absolut anticomunistă subliniind clar că primejdia distrugerii Ţării vine dinăuntru prin decădere morală şi din afară prin infiltrarea ocupantului comunist, sprijinit inconştient de *tovarăşii de drum istorici.*

Privind cu obiectivitate în urmă, vedem de asemenea că au fost singurii care au avut dreptate, dar tot ne înverşunăm în a nu recunoaşte aceasta.

De aceea au fost urîţi cu înverşunare de către comunişti şi de aceea mai sunt încă ostracizaţi şi azi, puţini, bătrâni şi bolnavi de Aiuduri, câţi au mai rămas, de către cei care cred că democraţia înseamnă acapararea puterii de către partidul *meu.*

Fără a pretinde că sunt un fel de *profet retroactiv,* fiind în ţară cu ocazia congresului Romfest din Septembrie, mă uitam cu durere în jur şi mă gândeam cât de departe ar fi fost Ţara pe drumul unei adevărate democraţii şi al unei prosperităţi economice, dacă acea generaţie dela 1922 nu ar fi fost sistematic asasinată prin gloanţe, închisori şi reeducări!

Nici până azi, minţile obtuze de politicieni fără morală nu pot pricepe că o generaţie întreagă, cu mulţi intelectuali de o rară valoare, a putut fi consecventă cu principiile morale de bază, a preferat să fie ucisă, torturată, dar nu a capitulat.

Iar comuniştii i-au urât şi i-au ucis nu pentrucă erau duşmani, ci pentrucă reprezentau un exemplu pentru noi ceilalţi mai tineri, de a fi demni şi a nu capitula.

Membrii Mişcării nu au fost duşmani de clasă, pentrucă ei erau poporul şi nu elita; nu au fost inamicii comunismului, pentrucă ideologia lor creştină nu admitea ura. Au fost temuţi de comunişti şi de tovarăşii lor de drum, unii încă mişunând prin preajmă, pentrucă ei au demascat comunismul, singurii care au făcut aceasta, ca fiind morbul care va duce naţiunea română în pragul pieirii şi a nefiinţei.

Azi, privind retrospectiv, vedem că au avut dreptate.

Cred că puţinii care au mai rămas, martori de valoare la evenimentele istorice ce li se impută, aşa bătrâni şi poate scârbiţi cum sunt de ceea ce văd în jur, au ultima lor datorie, un sacrificiu în plus, de a colabora cu istoricii de bună credinţă în a ne lăsa în urmă o istorie corectă a unor timpuri pline de trădări şi crime contra Ţării.

Spun că au rămas puţini, nu numai pentrucă au fost măcelăriţi public, în lagăre sau închisori, ci pentrucă, în acea noapte tragică a Sfântului Andrei, apostolul care a creştinizat Dacia, nu au fost asasinaţi în acea pădure dela Tâncăbeşti doar nişte tineri bărbaţi, ci a fost începutul sfârşitului unei generaţii care trebue să ne fie exemplu de demnitate şi intransigenţă morală.

La aniversarea tragediei dela Tâncăbeşti, avem datoria, noi cei mai tineri, să ne exprimăm recunoştinţa faţă de cei care au demascat şi înspăimântat comunismul şi, prin exemplul lor, mulţi dintre noi am ieşit din închisori dacă nu tocmai sănătoşi fizic, dar cel puţin purificaţi moral.

Lor le prezint omagiul meu umil, ştiind că pentru asta mulţi mă vor huli.

CRUCEA MEMORIALĂ DELA MIERCUREA CIUC

DESPRE LEGIONARI ŞI LEGIONARISM

Gh. BUZATU

... Se împlinesc exact 60 de ani dela asasinarea, din dispoziţiile Regelui Carol II şi premierului Armand Călinescu, a lui Corneliu Zelea Codreanu şi a unor membri ai Gărzii de Fier. Decizia clasei conducătoare dela Bucureşti a fost una de proporţii, cu consecinţe grave pe planul politic intern şi cu implicaţii internaţionale pe măsură. Ceea ce se poate afirma în mod sigur este că, hotărînd să-i sacrifice pe C.Z. Codreanu şi ai săi, Suveranul şi ai lui numai de gândul combaterii fascismului n'au fost animaţi. Carol II şi ai lui au mimat că ignoră rezultatul precedentelor alegeri parlamentare (Decembrie 1937) în care legionarii, prin gruparea politică ce-i reprezenta (Partidul *"Totul pentru Ţară"*), se situaseră pe locul al III-lea (15,58% din total) şi se prezentaseră în alianţă cu alte forţe politice din ţară, mai precis Partidul Naţional-Ţărănesc (Iuliu Maniu), Partidul Naţional-Liberal (Gh.I. Brătianu), Partidul Evreesc (W. Filderman) şi Partidul Agrar (C. Argetoianu). Dar, aşa cum am mai scris, ***crima naşte crimă***, iar *"fuga de sub escortă"* înscenată din înalte ordine (regale şi guvernamentale) nu s'a limitat la o lichidare a adversarilor, ci a antrenat România Mare însăşi pe ***toboganul crimei politice***, căreia, la un moment dat, Carol II însuşi şi regimul său i-au cedat.

În desfăşurările survenite, sigur, Garda de Fier şi-a avut rolul ei şi nu este necesar ca, după ani şi ani, istoricul obiectiv să-l apere, să-l justifice, ci se impune să-l explice. Garda de Fier şi-a avut şi îşi are partizanii şi susţinătorii ei, din cei în ce mai puţin numeroşi, în ţară şi în străinătate. Nu trebue însă să te afli printre ei pentru a aborda pagini din trecutul legionarismului. Poţi s'o faci, aşadar, în primul rând ***ca istoric***, ignorând posibilele şi ignobilele acuzaţii de a fi trecut în rândul...*"fasciştilor"*. Ori te poţi confrunta cu năstruşnice afirmaţii de genul celor formulate, mai demult sau mai recent, de ignoranţi desăvârşiţi într'ale istoriei contemporane europene precum congresmenii americani Christopher Smith şi Alphonse d'Amato cum că Mişcarea Legionară ar fi reprezentat formaţiunea politică a... Mareşalului Ion Antonescu, caz în care orice excurs nu-şi mai are rostul, iar autorul poate să fie condamnat de-a dreptul pentru crime săvârşite ***de alţii*** şi ***în altă epocă.*** Măreţul nostru veac al XX-lea este, netăgăduit, şi unul ***al absurdului*** dirijat şi interesat, în cazul în speţă. Dominat la un moment dat de înfruntarea directă, pe viaţă şi pe moarte, dintre ***comunism şi fascism***, bătălia rămâne la ordinea zilei, iar acum, după decesul ambelor ***-isme***, SUA, se pare, rămân să poarte lupta, alături de cei cu care în 1945 au obţinut victoria în cel de-al Doilea Război Mondial, alături, deci, de bolşevicii ruşi, pentru demolarea sistemului cărora, până la 1989-1991, au depus toate eforturile. Am putea afirma, fără reticenţe, că pe undeva rosturile acestei lumi s'au răsturnat, rolurile şi locurile s'au inversat, albul devine negru ş.a.m.d. Toate acestea nu sunt doar semnele unei crize politice ori doctrinare ce bântuie acest sfârşit de veac, ci, mai mult, ale unei ***profunde crize morale*** care ne însoţeşte în confruntarea cu mileniul următor. Tocmai respingând o atare situaţie, cred că dezbaterea problemelor trecutului, în prezent când în România funcţionează un regim democratic, lipsit de constrângerile cenzurii ori de rigori ideologice, trebue realizată cât mai în detaliu şi în profunzime. Şi, pe deasupra, convinşi că nu există chestiuni ***tabù***. Cine îşi asumă postura de ***cenzor*** (local sau naţional, european sau planetar şi chiar cosmic!) o face pe riscul propriu, frizează, desigur, nu numaidecât ridicolul ci de-a dreptul absurdul. Este acea *"convingere"* absurdă, imediat şi zgomotos trâmbiţată la reuniuni internaţionale, prin ziare ori TV, cum că bunăoară, orice efort istoriografic se confundă obligatoriu cu cea mai abjectă propagandă.

Neasemănaţii maeştri ai Istoriei de oriunde şi de oricând au demonstrat pilduitor faptul că ***a vorbi despre trecut*** nu este totuna cu ***a-l reinstala în condiţiile concrete date!*** Dar, pe de altă parte, a reconstitui ***acel trecut*** cât mai fidel şi cu cât mai mult talent este ***un obiectiv fundamental*** pentru istoric (N. Iorga). ***Istoria/faptele aşa cum a/au fost*** se contrapun aşadar ***cenzorilor împătimiţi.***

Într'o societate democratică ei nici nu-şi află menirea, iar, dacă se exprimă, cu siguranţă perturbă desfăşurările fireşti, le strică iar nu le *"repară"*... ***Rezultatul*** obligatoriu va fi altul decât cel scontat. Asemenea ***"dirijisme"***, de înţeles şi fortamente acceptate în regimurile totalitare, nu sunt de conceput în democraţie, iar, dacă le îngăduim, vom admite că există şi ***democraţie totalitară!?*** Ceea ce, revenind, iarăşi constatăm că este o absurditate, după cum tot absurde şi inefective sunt şi eforturile de-a ni se servi, de binevoitori, după Londra şi Berlin, după Paris şi Moscova, noi ***"modele"*** de tip Washington şi New York City, Chicago şi San Francisco.

În ţările recent eliberate de sub tutela comunistă, în care a fost aruncată nu atât prin voinţa proprie ci mai degrabă cu asistenţa complice a Occidentului, nu ***de modele are nevoie lumea, dacă lipsesc asistenţa, plenară şi dezinteresată, a celor în măsură s'o acorde, pâinea zilnică şi hrana spirituală. Globalitatea*** astăzi nu mai este o poveste de adormit copiii, dar este adevărat că tot numai copiii mai cred că mapamondul poate rămâne un ţarc cu *"pete albe"* şi *"pete negre"*.

În continuarea celor consemnate dintru început, să reţinem, prin urmare, că a supune discuţiei ***aspecte din istoria Mişcării Legionare*** ţine de domeniul firescului, mai cu seamă că fenomenul legionar a fost şi este cel mai intens supus denaturării. A nu discuta motivele, nu înseamnă a le ignora, tot astfel după cum a aborda fenomenul nu-i acelaşi lucru cu a-l propaga, cu a face propagandă în juru-i... ***Trecutul trebue cunoscut, aşa cum a fost, tocmai pentru a preîntâmpina repetarea greşelilor sale! Sau, pe de altă parte, dacă percepem eronat trecutul, CUI SERVEŞTE NEADEVĂRUL?***